

Arrest

nr. 243 323 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer A.H. (hierna: verzoeker), als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek te zijn van etnische origine. U bent geboren in Kabul en verhuisde toen u anderhalf jaar oud was naar Charikar, in Parwan. Toen u vijf jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Pakistan omwille van de politieke moeilijkheden in Afghanistan. Toen u acht jaar oud was keerde u terug naar Charikar in Afghanistan. U bleef daar wonen

tot u in 2009 een beurs kreeg van de Afghaanse overheid om te gaan studeren in India tot 2013. Daarna keerde u terug naar Charikar en werkte u er als professor aan de Danish University. U trouwde met M.(...) S.(...) (OV 8.843.008).

In de universiteit gaf u les aan ongeveer 180 studenten over de vorige regimes in Afghanistan. De meeste studenten komen uit families van mujahedeën. U werd bedreigd via de telefoon om de studenten te laten slagen voor hun examens. In een bepaalde les sprak u op negatieve wijze over de invloed van de mujahedeën op het land. Uw studenten waren niet akkoord en het kwam tot een discussie. U kon een gevecht vermijden.

Na 20 dagen werd u via de telefoon bedreigd. U meldde dit aan de politie en zei niets tegen uw familie. Op 3 juli 2015 wandelde u van een schrijn naar het huis van uw zus. U liep in een zijstraat toen plots twee gewapende mannen op een moto opdoken en u benaderden. U werd door hen geslagen. Ze zeiden dat u terug kwam uit het ongelovige India en dat ze u de juiste islamitische wetenschap zouden tonen. Een van hen zei dat hij u zou doodschieten, maar toen kwam net een auto aan en vertrokken ze. U belde uw schoonbroer en ging naar het ziekenhuis om uw verwondingen te laten verzorgen. U lichtte ook de verantwoordelijke van de regio in over het incident. De volgende dag legde u verklaringen af bij de politie. Ze beloofden dat ze de zaak zouden onderzoeken, maar na meer dan een maand wachten was er nog steeds geen resultaat.

Hierna leefde u drie maanden lang ondergedoken in Charikar. Daarna verhuisde u naar uw zus in Kaboel. In maart 2016 besliste u het land te verlaten. U reisde via Iran en Turkije naar Bulgarije waar u twee jaar verbleef. U diende er een verzoek om internationale bescherming in dat werd afgewezen. In augustus 2018 verliet u Bulgarije en reisde u via Griekenland, Spanje en Frankrijk naar België. U kwam hier aan op 5 mei 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 8 mei 2019.

U kreeg op 16 oktober 2019 een dochter, S.(...) A.(...) (OV 8.843.008).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: Bulgaarse documenten over de asielprocedure, een klacht aan de politie van Parwan met bevestiging, een klacht aan de gouverneur van Parwan met bevestiging, een eerste verklaring bij de politie, een vraag naar info van de politie over uw werk, een bevestiging van de veiligheidspolitie, vier documenten over uw studie, twee certificaten van appreciatie, uw taskara en die van uw vrouw en uw huwelijksakte. U stuurde later nog een aantal documenten op: een brief van de Danish University, twee brieven over uw werk in Bulgarije en een filmpje over een incident dat plaatsvond in Parwan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zo verklaarde u dat u in 2014 en 2015 docent was aan de Danish University in Charikar in Parwan. Uit uw verklaringen blijkt dat u daar geen contract had, enkel een mondelinge overeenkomst (CGVS 1916786, p. 14). Toen u plots stopte met werken na het incident, kwam er geen reactie van de universiteit, hoewel u hen geen verwittiging gegeven had over het einde van uw lessen. Het is niet aannemelijk dat u meer dan een jaar als docent in de universiteit lessen geeft zonder daarvan een contract, of enig ander document, te hebben en zonder dat er een reactie kwam toen u plots stopte met werken. U had immers 180 studenten die naar uw lessen kwamen (CGVS 1916786, p. 17). Deze onaannemelijkheid ondermijnt uw verklaringen over uw job als docent. Het moet bovendien worden

opgemerkt dat u er niet in slaagde om uw collega's op te noemen. U kan slechts drie andere leraren en de directeur noemen (CGVS 1916786, p. 22). Geconfronteerd met uw beperkte kennis, antwoordde u dat u het zich niet meer herinnerde, en dat u daar soms maar een uur was (CGVS 1916786, p. 22-23). Dit antwoord kan niet uitklaren waarom u niet meer op de hoogte was van uw collega's. Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk. U stuurde later opmerkingen over het persoonlijk onderhoud door, waarin u nog een aantal namen van leerkrachten van de universiteit geeft. Het is niet aannemelijk dat u zich de namen van uw collega's niet herinnert en ze achteraf plots wel kan noemen. Deze bijkomende gegevens volstaan bijgevolg niet om de geloofwaardigheidsproblemen in verband met uw werk te herstellen.

U legde een document neer waarin de politie aan de Danish university vraagt of u daar werkte. Dit document dateert van 5 hout 1394 (24 februari 2016). In het antwoord bevestigde uw werkgever dat u daar werkte sinds 1393 (2014) tot op het moment dat de brief geschreven werd. U stopte echter met uw werk in juni 2015 (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat uw werkgever dit zou bevestigen terwijl u al meer dan een half jaar niet meer opgedaagd was in uw lessen (CGVS 1916786, p. 13). Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid, kon u enkel antwoorden dat u het niet weet waarom ze dit bevestigden (CGVS 1916786, p. 21). Dit element breekt de bewijswaarde van dit document af en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw job nog meer op de helling. Nadien maakte uw echtgenote opmerkingen over het persoonlijk onderhoud, waarin ze meldde dat u werkte van maart 2014 tot juni 2015 en dat u gestopt bent op de tiende dag van de vierde maand van 1394 (1 mei 2015). Ook deze toevoeging klaart niet uit waarom uw werkgever in deze brief bevestigde dat u werkte tot 2016.

(...)

Voorts verklaarde u dat u tijdens uw job als docent gebeld en bedreigd werd met de bedoeling om u te dwingen bepaalde studenten te laten slagen (CGVS 1916786, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie twintig of vijfentwintig jaar geleden al problemen had met de mujahedeer (CGVS 1916786, p. 4-5) en dat u bekend bent met hun daden (CGVS 1916786, p. 10-11). Toch nam u deze telefonische bedreigingen niet serieus en ondernam u geen actie (CGVS 1916786, p. 11). Het is niet aannemelijk dat u deze bedreigingen zomaar liet passeren en zonder actie te ondernemen. U wist immers dat de mujahedeer voor ernstige problemen konden zorgen en u bevond zich als docent in een opvallende positie. Deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Het moet bovendien worden opgemerkt dat u niet weet over welke studenten het precies ging (CGVS 1916786, p. 15). U werd in totaal drie keer opgebeld, in april 2014, in juli 2014 en in juni 2015. De laatste keer ging het niet langer over studenten die u moest laten slagen (CGVS 1916786, p. 14-16). Dat u niet beter op de hoogte bent van de studenten die de oorzaak zijn van de bedreigingen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate. U werd immers maar twee keer opgebeld en bedreigd omwille van deze studenten. Ook uw opmerking dat het 'altijd' andere namen waren (CGVS 1916786, p. 17) kan dit dus niet uitklaren.

U verklaarde verder dat u op 3 juli 2015 betrokken raakte bij een incident. Twee mannen op een moto sloegen en dreigden u te doden omdat u terugkwam uit India en, volgens hen, onislamitische leerstof gaf op de universiteit (CGVS 1916786, p. 11). Het moet worden opgemerkt dat u na dit incident probleemloos in Charikar bleef wonen gedurende bijna een half jaar. U beweerde dat u ondergedoken leefde, maar u gaf in deze periode ook een huwelijksfeest waarop honderd mensen uitgenodigd werden (CGVS 1916786, p. 20-21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat ze u niet zouden aanvallen wanneer er veel mensen in de buurt waren (CGVS 1916786, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat u gedurende deze periode zou onderduiken om dan alle aandacht opnieuw naar u te trekken met een huwelijksfeest. Ook deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U zou na dit incident klachten gaan indienen zijn bij de politie, de gouverneur van Parwan en speciale misdaadpolitie in Parwan. U legde deze klachten en bevestigingsbrieven neer in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Deze documenten zijn echter volledig gebaseerd op uw eigen verklaringen, waardoor de bewijswaarde ervan eerder laag is. Verder kunnen deze brievende geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kunnen dergelijke stukken gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa.

Het moet verder worden opgemerkt dat u het heeft over drie maanden waarin u in Charikar verbleef en daarna drie maanden in Kabul (CGVS 1916786, p. 20). Het incident gebeurde echter op 5 juli 2015 en u verliet Afghanistan pas in maart 2016. U heeft dus nog negen maanden in het land verbleven, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat u na het incident vertrok (vragenlijst CGVS 1916786, vraag 5). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Gevraagd waarom u in Charikar bleef, antwoordde u dat u moest wachten op het resultaat van het politie onderzoek (CGVS 1916786, p. 20). Dit antwoord klaart niet uit waarom u daar zo lang verbleef, u kon immers vanuit Kabul ook informatie inwinnen over het onderzoek. Dat u gedurende deze hele periode in uw huis bleef wonen, wijst er op dat u geen vervolging hoefde te vrezen, noch een risico op ernstige schade liep. Meer nog, nadat u drie maanden bij uw zus in Kabul gewoond had, keerde u nog eens terug naar Charikar voor enkele dagen om de familie te bezoeken voor u het land verliet (CGVS 1916786, p. 20). Ook dit gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de door u beweerde nood aan internationale bescherming.

Op 8 december 2019 stuurden u en uw echtgenote opmerkingen door over de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierin verwijst u naar een aantal elementen die bovenstaande vaststellingen niet kunnen weerleggen. Zo verklaarde u dat u 23000 euro uitgaf aan uw reisweg, dat de tolk in Bulgarije niet bekwaam was, dat u naar uw schoonmoeder ging om uw reisdocumenten te regelen, dat er iemand vermoord werd aan de universiteit en een omzetting van de Afghaanse naar de Westerse kalender. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven kan niet hersteld worden door deze informatie die u toevoegde, gezien ze er geen verband mee houden.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde documenten neer over de Bulgaarse asielprocedure. Hieruit blijkt dat u in Bulgarije een negatieve beslissing kreeg, wat hier niet betwist wordt. Verder bracht u vier documenten mee over uw studies en twee certificaten van appreciatie van uw eerste job. Uw studie en eerste job staan hier niet ter discussie. U legde ook uw taskara en religieuze huwelijksakte neer. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en uw relatie aantonen, die hier niet betwist worden.

Verder legde u twee brieven neer over het werk dat u deed in Bulgarije voor Medecins du Monde en het Rode Kruis. Dat u daar gewerkt heeft, wordt hier niet betwist. Uit het filmpje dat u doorstuurde over een incident dat plaatsvond in Parwan, kan niet afgeleid worden dat u persoonlijk gevisieerd werd. Dit verwijst enkel naar een incident dat niet gelinkt is aan uw problemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 224-228, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 131-134, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 248-252, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om

redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als het gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gedurende de laatste maanden voor uw vertrek, verbleef u in Kabul stad, bij uw schoonfamilie die zich daar nog steeds bevindt (CGVS 1916786, p. 6-7, 12 & CGVS 1916787, p. 5).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als het gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw S.M. (hierna: verzoekster), als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiekse te zijn van etnische origine. U bent geboren in Charikar in Parwan en verhuisde toen u vier of vijf jaar oud was naar Kabul. Twee jaar later verhuisde u met uw familie naar Pakistan. Toen u twaalf jaar oud was keerde u terug naar Kabul. U bleef daar wonen tot u in 2015 trouwde. Daarna verbleef u gedurende drie maanden in Parwan, samen met uw echtgenoot, H.(...) A.(...) (OV 8.843.004).

Uw man gaf in de universiteit les aan ongeveer 180 studenten over de vorige regimes in Afghanistan. De meeste studenten komen uit families van mujahedeën. Hij werd bedreigd via de telefoon om de studenten te laten slagen voor hun examens. In een bepaalde les sprak hij op negatieve wijze over de invloed van de mujahedeën op het land. Zijn studenten waren niet akkoord en het kwam tot een discussie. Hij kon een gevecht vermijden.

Na 20 dagen werd hij via de telefoon bedreigd. Hij meldde dit aan de politie en zei niets tegen de familie. Op 3 juli 2015 wandelde hij van een schrijn naar het huis van zijn zus. Hij liep in een zijstraat toen plots twee gewapende mannen op een moto opdoken en hem benaderden. Hij werd door hen geslagen. Ze zeiden dat hij terug kwam uit het ongelovige India en dat ze hem de juiste islamitische wetenschap zouden tonen. Een van hen zei dat hij hem zou doodschieten, maar toen kwam net een auto aan en vertrokken ze. Hij belde zijn schoonbroer en ging naar het ziekenhuis om zijn verwondingen te laten verzorgen. Hij lichtte ook de verantwoordelijke van de regio in over het incident. De volgende dag legde hij verklaringen af bij de politie. Ze beloofden dat ze de zaak zouden onderzoeken, maar na meer dan een maand wachten was er nog steeds geen resultaat.

Hierna leefde uw man drie maanden ondergedoken in Charikar, waar zijn familie woonde. Daarna verhuisde hij naar zijn zus in Kabul. In maart 2016 besliste u het land te verlaten. U reisde via Iran en Turkije naar Bulgarije waar u twee jaar verbleef. U diende er een verzoek om internationale bescherming in dat werd afgewezen. In augustus 2018 verliet u Bulgarije en reisde u via Griekenland, Spanje en Frankrijk naar België. U kwam hier aan op 5 mei 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 8 mei 2019.

U kreeg op 16 oktober 2019 een dochter, S.(...) A.(...) (OV 8.843.008).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde uw man volgende documenten neer: Bulgaarse documenten over de asielprocedure, een klacht aan de politie van Parwan met bevestiging, een klacht aan de gouverneur van Parwan met bevestiging, een eerste verklaring bij de politie, een vraag naar info van de politie over zijn werk, een bevestiging van de veiligheids politie, vier documenten over zijn studie, twee certificaten van appreciatie, zijn en uw taskara en uw huwelijksakte.

U stuurde later nog een aantal documenten op: een brief van de Danish University, twee brieven over uw werk in Bulgarije en een filmpje over een incident dat plaatsvond in Parwan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt immers dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud bij de DVZ ongeveer zeven maanden zwanger was. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud gepland op 19 november 2019, ruim een maand na de geboorte van uw dochter.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig beroept op dezelfde asielmotieven als uw man, H.(...) A.(...). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Gezien u zich volledig op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zo verklaarde u dat u in 2014 en 2015 docent was aan de Danish University in Charikar in Parwan. Uit uw verklaringen blijkt dat u daar geen contract had, enkel een mondelinge overeenkomst (CGVS 1916786, p. 14). Toen u plots stopte met werken na het incident, kwam er geen reactie van de universiteit, hoewel u hen geen verwittiging gegeven had over het einde van uw lessen. Het is niet aannemelijk dat u meer dan een jaar als docent in de universiteit lessen geeft zonder daarvan een contract, of enig ander document, te hebben en zonder dat er een reactie kwam toen u plots stopte met werken. U had immers 180 studenten die naar uw lessen kwamen (CGVS 1916786, p. 17). Deze onaannemelijkheid ondermijnt uw verklaringen over uw job als docent. Het moet bovendien worden opgemerkt dat u er niet in slaagde om uw collega's op te noemen. U kan slechts drie andere leraren en de directeur noemen (CGVS 1916786, p. 22). Geconfronteerd met uw beperkte kennis, antwoordde u dat u het zich niet meer herinnerde, en dat u daar soms maar een uur was (CGVS 1916786, p. 22-23). Dit antwoord kan niet uitklaren waarom u niet meer op de hoogte was van uw collega's. Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk. U stuurde later opmerkingen over het persoonlijk onderhoud door, waarin u nog een aantal namen van leerkrachten van de universiteit geeft. Het is niet aannemelijk dat u zich de namen van uw collega's niet herinnert en ze achteraf plots wel kan noemen. Deze bijkomende gegevens volstaan bijgevolg niet om de geloofwaardigheidsproblemen in verband met uw werk te herstellen.

U legde een document neer waarin de politie aan de Danish university vraagt of u daar werkte. Dit document dateert van 5 hout 1394 (24 februari 2016). In het antwoord bevestigde uw werkgever dat u daar werkte sinds 1393 (2014) tot op het moment dat de brief geschreven werd. U stopte echter met uw werk in juni 2015 (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat uw werkgever dit zou bevestigen terwijl u al meer dan een half jaar niet meer opgedaagd was in uw lessen (CGVS 1916786, p. 13). Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid, kon u enkel antwoordden dat u het niet weet waarom ze dit bevestigden (CGVS 1916786, p. 21). Dit element breekt de bewijswaarde van dit document af en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw job nog meer op de helling. Nadien maakte uw echtgenote opmerkingen over het persoonlijk onderhoud, waarin ze meldde dat u werkte van maart 2014 tot juni 2015 en dat u gestopt bent op de tiende dag van de vierde maand van 1394 (1 mei 2015).

Ook deze toevoeging klaart niet uit waarom uw werkgever in deze brief bevestigde dat u werkte tot 2016.

(...)

Voorts verklaarde u dat u tijdens uw job als docent gebeld en bedreigd werd met de bedoeling om u te dwingen bepaalde studenten te laten slagen (CGVS 1916786, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie twintig of vijfentwintig jaar geleden al problemen had met de mujahedeën (CGVS 1916786, p. 4-5) en dat u bekend bent met hun daden (CGVS 1916786, p. 10-11). Toch nam u deze telefonische bedreigingen niet serieus en ondernam u geen actie (CGVS 1916786, p. 11). Het is niet aannemelijk dat u deze bedreigingen zomaar liet passeren en zonder actie te ondernemen. U wist immers dat de mujahedeën voor ernstige problemen konden zorgen en u bevond zich als docent in een opvallende positie. Deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Het moet bovendien worden opgemerkt dat u niet weet over welke studenten het precies ging (CGVS 1916786, p. 15). U werd in totaal drie keer opgebeld, in april 2014, in juli 2014 en in juni 2015. De laatste keer ging het niet langer over studenten die u moest laten slagen (CGVS 1916786, p. 14-16). Dat u niet beter op de hoogte bent van de studenten die de oorzaak zijn van de bedreigingen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate. U werd immers maar twee keer opgebeld en bedreigd omwille van deze studenten. Ook uw opmerking dat het 'altijd' andere namen waren (CGVS 1916786, p. 17) kan dit dus niet uitklaren.

U verklaarde verder dat u op 3 juli 2015 betrokken raakte bij een incident. Twee mannen op een moto sloegen en dreigden u te doden omdat u terugkwam uit India en, volgens hen, onislamitische leerstof gaf op de universiteit (CGVS 1916786, p. 11). Het moet worden opgemerkt dat u na dit incident probleemloos in Charikar bleef wonen gedurende bijna een half jaar. U beweerde dat u ondergedoken leefde, maar u gaf in deze periode ook een huwelijksfeest waarop honderd mensen uitgenodigd werden (CGVS 1916786, p. 20-21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat ze u niet zouden aanvallen wanneer er veel mensen in de buurt waren (CGVS 1916786, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat u gedurende deze periode zou onderduiken om dan alle aandacht opnieuw naar u te trekken met een huwelijksfeest. Ook deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U zou na dit incident klachten gaan indienen zijn bij de politie, de gouverneur van Parwan en speciale misdaadpolitie in Parwan. U legde deze klachten en bevestigingsbrieven neer in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Deze documenten zijn echter volledig gebaseerd op uw eigen verklaringen, waardoor de bewijswaarde ervan eerder laag is. Verder kunnen deze brievende geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kunnen dergelijke stukken gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa.

Het moet verder worden opgemerkt dat u het heeft over drie maanden waarin u in Charikar verbleef en daarna drie maanden in Kabul (CGVS 1916786, p. 20). Het incident gebeurde echter op 5 juli 2015 en u verliet Afghanistan pas in maart 2016. U heeft dus nog negen maanden in het land verbleven, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat u na het incident vertrok (vragenlijst CGVS 1916786, vraag 5). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Gevraagd waarom u in Charikar bleef, antwoordde u dat u moest wachten op het resultaat van het politie onderzoek (CGVS 1916786, p. 20). Dit antwoord klaart niet uit waarom u daar zo lang verbleef, u kon immers vanuit Kabul ook informatie inwinnen over het onderzoek. Dat u gedurende deze hele periode in uw huis bleef wonen, wijst er op dat u geen vervolging hoefde te vrezen, noch een risico op ernstige schade liep. Meer nog, nadat u drie maanden bij uw zus in Kabul gewoond had, keerde u nog eens terug naar Charikar voor enkele dagen om de familie te bezoeken voor u het land verliet (CGVS 1916786, p. 20). Ook dit gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de door u beweerde nood aan internationale bescherming.

Op 8 december 2019 stuurden u en uw echtgenote opmerkingen door over de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierin verwijst u naar een aantal elementen die bovenstaande vaststellingen niet kunnen weerleggen. Zo verklaarde u dat u 23000 euro uitgaf aan uw reisweg, dat de tolk in Bulgarije niet bekwaam was, dat u naar uw schoonmoeder ging om uw reisdocumenten te regelen, dat er iemand

vermoord werd aan de universiteit en een omzetting van de Afghaanse naar de Westerse kalender. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven kan niet hersteld worden door deze informatie die u toevoegde, gezien ze er geen verband mee houden.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde documenten neer over de Bulgaarse asielprocedure. Hieruit blijkt dat u in Bulgarije een negatieve beslissing kreeg, wat hier niet betwist wordt. Verder bracht u vier documenten mee over uw studies en twee certificaten van appreciatie van uw eerste job. Uw studie en eerste job staan hier niet ter discussie. U legde ook uw taskara en religieuze huwelijksakte neer. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en uw relatie aantonen, die hier niet betwist worden.

Verder legde u twee brieven neer over het werk dat u deed in Bulgarije voor Medecins du Monde en het Rode Kruis. Dat u daar gewerkt heeft, wordt hier niet betwist. Uit het filmpje dat u doorstuurde over een incident dat plaatsvond in Parwan, kan niet afgeleid worden dat u persoonlijk gevisieerd werd. Dit verwijst enkel naar een incident dat niet gelinkt is aan uw problemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening

te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 224-228, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 131-134, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 248-252, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als het gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gedurende de laatste maanden voor uw vertrek, verbleef u in Kabul stad, bij uw schoonfamilie die zich daar nog steeds bevindt (CGVS 1916786, p. 6-7, 12 & CGVS 1916787, p. 5).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk

gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van

doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als het gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in wat zich voordoet als het enige middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zo verklaarde u dat u in 2014 en 2015 docent was aan de Danish University in Charikar in Parwan. Uit uw verklaringen blijkt dat u daar geen contract had, enkel een mondelinge overeenkomst (CGVS 1916786, p. 14). Toen u plots stopte met werken na het incident, kwam er geen reactie van de universiteit, hoewel u hen geen verwittiging gegeven had over het einde van uw lessen. Het is niet aannemelijk dat u meer dan een jaar als docent in de universiteit lessen geeft zonder daarvan een contract, of enig ander document, te hebben en zonder dat er een reactie kwam toen u plots stopte met werken. U had immers 180 studenten die naar uw lessen kwamen (CGVS 1916786, p. 17). Deze onaannemelijkheid ondermijnt uw verklaringen over uw job als docent. Het moet bovendien worden opgemerkt dat u er niet in slaagde om uw collega's op te noemen. U kan slechts drie andere leraren en de directeur noemen (CGVS 1916786, p. 22). Geconfronteerd met uw beperkte kennis, antwoordde u dat u het zich niet meer herinnerde, en dat u daar soms maar een uur was (CGVS 1916786, p. 22-23). Dit antwoord kan niet uitklaren waarom u niet meer op de hoogte was van uw collega's. Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk. U stuurde later opmerkingen over het persoonlijk onderhoud door, waarin u nog een aantal namen van leerkrachten van de universiteit geeft. Het is niet aannemelijk dat u zich de namen van uw collega's niet herinnert en ze achteraf plots wel kan noemen. Deze bijkomende gegevens volstaan bijgevolg niet om de geloofwaardigheidsproblemen in verband met uw werk te herstellen.

U legde een document neer waarin de politie aan de Danish university vraagt of u daar werkte. Dit document dateert van 5 hout 1394 (24 februari 2016). In het antwoord bevestigde uw werkgever dat u daar werkte sinds 1393 (2014) tot op het moment dat de brief geschreven werd. U stopte echter met uw werk in juni 2015 (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat uw werkgever dit zou bevestigen terwijl u al meer dan een half jaar niet meer opgedaagd was in uw lessen (CGVS 1916786, p. 13). Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid, kon u enkel antwoorden dat u het niet weet waarom ze dit bevestigden (CGVS 1916786, p. 21). Dit element breekt de bewijswaarde van dit document af en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw job nog meer op de helling. Nadien maakte uw echtgenote opmerkingen over het persoonlijk onderhoud, waarin ze meldde dat u werkte van maart 2014 tot juni 2015 en dat u gestopt bent op de tiende dag van de vierde maand van 1394 (1 mei 2015). Ook deze toevoeging klaart niet uit waarom uw werkgever in deze brief bevestigde dat u werkte tot 2016.

Daarnaast legde u een brief neer van het instituut waar u werkte, waarin bevestigd wordt dat u er docent was van 2014 tot juni 2015. De inhoud van deze brief stemt niet overeen met het document waarin staat dat u in februari 2016 nog in dienst was in de school. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de bewijswaarde van deze brief in ernstige mate. Bovendien dateert deze brief van 23 november 2019, na het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Deze brief is dus duidelijk opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde ervan te meer in het gedrang gebracht wordt.

Voorts verklaarde u dat u tijdens uw job als docent gebeld en bedreigd werd met de bedoeling om u te dwingen bepaalde studenten te laten slagen (CGVS 1916786, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie twintig of vijfentwintig jaar geleden al problemen had met de mujahedeën (CGVS 1916786, p. 4-5) en dat u bekend bent met hun daden (CGVS 1916786, p. 10-11). Toch nam u deze telefonische bedreigingen niet serieus en ondernam u geen actie (CGVS 1916786, p. 11). Het is niet aannemelijk dat u deze bedreigingen zomaar liet passeren en zonder actie te ondernemen. U wist immers dat de mujahedeën voor ernstige problemen konden zorgen en u bevond zich als docent in een opvallende positie. Deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Het moet bovendien worden opgemerkt dat u niet weet over welke studenten het precies ging (CGVS 1916786, p. 15). U werd in totaal drie keer opgebeld, in april 2014, in juli 2014 en in juni 2015. De laatste keer ging het niet langer over studenten die u moest laten slagen (CGVS 1916786, p. 14-16). Dat u niet beter op de hoogte bent van de studenten die de oorzaak zijn van de bedreigingen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate. U werd immers maar twee keer opgebeld en bedreigd omwille van deze studenten. Ook uw opmerking dat het 'altijd' andere namen waren (CGVS 1916786, p. 17) kan dit dus niet uitklaren.

U verklaarde verder dat u op 3 juli 2015 betrokken raakte bij een incident. Twee mannen op een moto sloegen en dreigden u te doden omdat u terugkwam uit India en, volgens hen, onislamitische leerstof gaf op de universiteit (CGVS 1916786, p. 11). Het moet worden opgemerkt dat u na dit incident probleemloos in Charikar bleef wonen gedurende bijna een half jaar. U beweerde dat u ondergedoken leefde, maar u gaf in deze periode ook een huwelijksfeest waarop honderd mensen uitgenodigd werden (CGVS 1916786, p. 20-21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat ze u niet zouden aanvallen wanneer er veel mensen in de buurt waren (CGVS 1916786, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat u gedurende deze periode zou onderduiken om dan alle aandacht opnieuw naar u te trekken met een huwelijksfeest. Ook deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U zou na dit incident klachten gaan indienen zijn bij de politie, de gouverneur van Parwan en speciale misdaadpolitie in Parwan. U legde deze klachten en bevestigingsbrieven neer in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Deze documenten zijn echter volledig gebaseerd op uw eigen verklaringen, waardoor de bewijswaarde ervan eerder laag is. Verder kunnen deze brievende geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kunnen dergelijke stukken gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa.

Het moet verder worden opgemerkt dat u het heeft over drie maanden waarin u in Charikar verbleef en daarna drie maanden in Kabul (CGVS 1916786, p. 20). Het incident gebeurde echter op 5 juli 2015 en u verliet Afghanistan pas in maart 2016. U heeft dus nog negen maanden in het land verbleven, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat u na het incident vertrok (vragenlijst CGVS 1916786, vraag 5). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Gevraagd waarom u in Charikar bleef, antwoordde u dat u moest wachten op het resultaat van het politie onderzoek (CGVS 1916786, p. 20). Dit antwoord klaart niet uit waarom u daar zo lang verbleef, u kon immers vanuit Kabul ook informatie inwinnen over het onderzoek. Dat u gedurende deze hele periode in uw huis bleef wonen, wijst er op dat u geen vervolging hoefde te vrezen, noch een risico op ernstige schade liep. Meer nog, nadat u drie maanden bij uw zus in Kabul gewoond had, keerde u nog eens terug naar Charikar voor enkele dagen om de familie te bezoeken voor u het land verliet (CGVS 1916786, p. 20). Ook dit gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de door u beweerde nood aan internationale bescherming.

Op 8 december 2019 stuurden u en uw echtgenote opmerkingen door over de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierin verwijst u naar een aantal elementen die bovenstaande vaststellingen niet

kunnen weerleggen. Zo verklaarde u dat u 23000 euro uitgaf aan uw reisweg, dat de tolk in Bulgarije niet bekwaam was, dat u naar uw schoonmoeder ging om uw reisdocumenten te regelen, dat er iemand vermoord werd aan de universiteit en een omzetting van de Afghaanse naar de Westerse kalender. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven kan niet hersteld worden door deze informatie die u toevoegde, gezien ze er geen verband mee houden.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde documenten neer over de Bulgaarse asielprocedure. Hieruit blijkt dat u in Bulgarije een negatieve beslissing kreeg, wat hier niet betwist wordt. Verder bracht u vier documenten mee over uw studies en twee certificaten van appreciatie van uw eerste job. Uw studie en eerste job staan hier niet ter discussie. U legde ook uw taskara en religieuze huwelijksakte neer. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en uw relatie aantonen, die hier niet betwist worden.

Verder legde u twee brieven neer over het werk dat u deed in Bulgarije voor Medecins du Monde en het Rode Kruis. Dat u daar gewerkt heeft, wordt hier niet betwist. Uit het filmpje dat u doorstuurde over een incident dat plaatsvond in Parwan, kan niet afgeleid worden dat u persoonlijk gevisieerd werd. Dit verwijst enkel naar een incident dat niet gelinkt is aan uw problemen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het louter verwijzen naar de “EASO Country Guidance Note: Afghanistan” met de stelling dat het onderwijzend personeel in Afghanistan uitermate hard vervolgd wordt, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven desbetreffend in gebreke.

Waar het onaannemelijk wordt geacht dat verzoeker een job had als leraar bij de universiteit verwijzen verzoekers naar de verklaringen over de lessen die verzoeker aflegde tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het verwijzen naar verklaringen omtrent informatie die verzoeker wel kon gegeven verklaart noch verschoont de gedane vaststellingen. Zo weerleggen verzoekers niet dat het niet aannemelijk is dat verzoeker meer dan een jaar als docent in de universiteit lessen geeft zonder daarvan een contract, of enig ander document, te hebben en zonder dat er een reactie kwam toen hij plots stopte met werken. Verzoeker had immers 180 studenten die naar zijn lessen kwamen (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15). Dit ondermijnt verzoekers verklaringen over zijn job als docent.

Het moet bovendien worden opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagde om meer collega's op te noemen. Verzoeker kan slechts drie andere leraren en de directeur noemen niettegenstaande hij zowel werkzaam was binnen de faculteit economie als de rechtenfaculteit (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8, 14, 22). Dat verzoeker slechts één naam van een collega kan geven die ook werkzaam was binnen de faculteit economie; de faculteit waarbinnen verzoeker zijn lessen aanduidt als zijnde zijn *core business*, doet wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Geconfronteerd met zijn beperkte kennis, antwoordde verzoeker enkel dat hij het zich niet meer herinnerde, en dat hij daar soms maar een uur was (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 22-23). Dit kan niet volstaan te verklaring van zijn beperkte kennis gezien hij volgens zijn eigen verklaringen en deze van verzoekster er toch meer dan een jaar tot zelfs twee jaar gewerkt heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7, 11; Notities van het persoonlijk onderhoud, van verzoekster, p. 7).

De pertinente vaststellingen met betrekking tot de documenten die zij neerlegden ter bevestiging van verzoekers tewerkstelling op de universiteit pareren verzoekers door te wijzen op het gegeven dat de deze documenten bevestigen dat verzoeker daar als leraar heeft gewerkt. Verzoekers gaan hiermee voorbij aan de het feit dat de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld de bewijswaarde van

documenten teniet doen alsmede afbreuk doen aan verzoekers geloofwaardigheid. Hierbij moet worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Dit wordt versterkt wanneer de inhoud van het neergelegde document wat betreft cruciale punten tegenstrijdig is met verzoekers eigen verklaringen.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker geen actie ondernam na de telefonische bedreiging verwijzen verzoekers slechts naar verzoekers verklaringen die hij desbetreffend aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit volstaat niet om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De bewering dat hij de bedreigingen niet minimaliseerde maar ze slechts een plaats probeerde te geven voor zichzelf omdat hij zijn werk nog kon verder doen aangezien hij zag dat de bedreigingen enkel mondeling werden geuit, doet niets af aan zijn verklaring dat hij deze bedreigingen niet serieus nam. Het feit dat verzoeker verklaarde dat hij deze bedreigingen niet serieus nam, acht de Raad niet aannemelijk, gezien verzoeker duidelijk wist dat hij telefoon kreeg van machtige en gewapende mannen en dat gedreigd werd met de dood (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11, 16; Vragenlijst DVZ, p. 3). Verzoeker komt dan ook niet met een aannemelijke verklaring dat enigszins zou kunnen verschonen dat hij de bedreiging van machtige en gewapende mujahedeens niet serieus vond. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker in dergelijke omstandigheden de bedreigingen zomaar liet passeren zonder actie te ondernemen. De Raad ziet voorts niet in op welke wijze het argument dat zijn oom 25 jaar geleden gedood werd door de mujahedeens deze vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dit wordt ook niet nader toegelicht door verzoeker.

De vaststelling dat verzoeker niet weet over welke studenten het precies ging bij de telefonische bedreigingen die hij kreeg, verklaren verzoekers met de stelling dat verzoeker in totaal verschillende keren bedreigd werd en dat het meestal bij mondelinge bedreigingen bleef. Voorts herhaalt hij zijn verklaring dat hij 180 studenten had en dat het altijd andere namen waren. De Raad stelt vast dat uit verzoekers eigen verklaringen is gebleken dat hij slechts tweemaal werd opgebeld met betrekking tot het doen slagen van studenten. Hierbij verklaarde verzoeker tot tweemaal toe dat hem werd gevraagd *“laat die student en die andere student erdoor”* (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11, 15). Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geeft verzoeker te kennen dat het ging om kinderen van bekende mujahedeens die vroeger in de regering waren of deelnamen aan de oorlog (Vragenlijst DVZ, p. 3).

In het licht van dergelijke verklaringen kan de argumentatie dat hij verschillende keren werd bedreigd, dat het meestal bij mondelinge bedreigingen bleef en dat hij 180 studenten had, niet volstaan ter verschoning van zijn beperkte kennis. Uit verzoekers verklaringen kan wel degelijk worden afgeleid dat het om een beperkt aantal studenten zou gaan waardoor van verzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij hieromtrent concreter zou kunnen zijn te meer verzoeker zelf te kennen geeft dat het om kinderen van bekende en machtige mujahedeens zou gaan. Waar verzoeker stelt dat hij zich tijdens het onderhoud gecorrigeerd heeft door de stellen dat het niet om twee specifieke studenten ging, maar dat het altijd andere studenten waren, doet hij geen afbreuk aan de gedane vaststellingen dat uit zijn eerdere verklaringen tot tweemaal toe bleek dat het slechts om twee studenten zou gaan.

Wat betreft de gedane vaststellingen met betrekking tot het huwelijksfeest dat verzoeker organiseerde, de documenten omtrent de klachten die hij bij de politie, de gouverneur en de misdaadpolitie indiende, en het gegeven dat hij nog negen maanden in Afghanistan is gebleven na het incident op 5 juli 2015, citeren verzoekers louter de verklaringen die verzoeker desbetreffend aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Met het louter herhalen van de verklaringen van verzoeker doen zij echter geen afbreuk aan de pertinente en concrete vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Deze worden gehandhaafd.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stellen de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 224-228, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 131-134, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en

het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 248-252, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als het gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gedurende de laatste maanden voor uw vertrek, verbleef u in Kabul stad, bij uw schoonfamilie die zich daar nog steeds bevindt (CGVS 1916786, p. 6-7, 12 & CGVS 1916787, p. 5).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden

staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij

de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als het gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoekers' betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er persoonlijke omstandigheden zijn die maken dat zij een verhoogde kwetsbaarheid hebben. Verzoekers brengen geen enkel concreet element aan.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekers vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF